

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Decimaquarta. Nonnulla contra Exemptionem Ecclesiasticam
Monasterij obiecta refelluntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

quoddam à Camerâ Imperiali extractum, quod auctor libelli sub litt. R. & S. exhibet, & similia, videbit & leget, quod DD. passim tradunt mandata eiusmodi sine clausulâ ipso iure non valere & illa impunè contemni & sperni posse, quod multis iuris & DD. autoritatibus probat Gailius *lib. 1. obseru. 13. num. 1. & 2.*

De Aduocatiâ verò & protectione Luxemburgensi, quam passim auctor indignè perstringit, agetur.

Denique etiam illud rogo, vt æquus Lector hic in transitu memori mente recondat, quanta fuerit Augustissimi Cæsaris Ferdinandi II. tum in omnibus tum in hoc quoque negotio iustitia, Constantia, animi Magnitudo, quòd se ab eo, quod ius & ratio exigebat, nullis intercessionibus, neque actoris importunâ & acerbâ sollicitatione, neque vllis status politici considerationibus (cùm plurimum eius interesset habere Archiepiscopum amicum in eo rerum cardine) siuerit, vel latum vnguem abduci, sed sine personarum acceptione ius dixerit, & sententiam sermè prolatam contra omnes & potentia & artificij machinas sit tutatus.

SECTIO DECIMAQVARTA.

Nonnulla contra Exemptionem Ecclesiasticam Monasterij obiecta refelluntur.

MUltis deinceps paginis à numero 55. vsque ad 77. auctor nihil aliud dicit, quàm licuisse Archiepiscopo moderno, non obstante illâ sententiâ Aulici Consilij, & remissione ad Cameram Spirensis viam iuris deserere, viam facti ingredi, arma capere, bellum inferre, Maximianos & viciniam infestare, tantos in Sac. Roman. Imperio motus concitare.

Qui omnis discursus, eum non nisi imaginariis, & supra iam reiectis fundamentis nitatur, nullam etiam vim habet, neque vlli homini sincero iudicio prædito, satisfacere potest; risum potiùs moueat, quod ob vnus exiguae arcis Freudenburgicae (quæ Maximiniana ditionis est) expugnationem, à Re-dis Christianissimi milite peractam, tantopere auctor se iactet instar Pyrgopolinicae cuiuspiam, velut de immani quodam fortalio & hoste deuicto sibi applaudat, & quasi in illo ius omne Sancti Maximini fuerit debellatum, triumphet. Cui simile est illud, quod de effractis Monasterii portis Anno MDLXVIII. vi tormentorum bellicorum gloriari audet.

Sapientiùs fecisses, mi scriptor, si non tantopere fortunæ patumper blandienti fidisses, & ea, quorum te iam meritò & poenitet & pudet, altissimo silentio inuoluisses. Quæ quidem omnia dicta & redicta, sicut nostro iuri nullo modo obsunt: ita in ijs recensendis & reijciendis tempus & operam perdere non est animus. Causam & facta Archiepiscopi moderni altiori subsellio examinandam relinquimus.

Illud solum hîc verbo vno expediendum est, quod auctor dicit, licuisse Archiepiscopo moderno etiam excommunicationis fulmine Religiosos Maximianos ferire.

Quòd omnino fortissimè negamus, cùm constet illos Iurisdictioni

Ecclesiasticæ ipsius nullo modo subesse, prout parte prima multis clarissimis & solidis argumentis est demonstratum; contra quæ nihil omnino habet, quod opponat auctor libelli; sed neque Archiepiscopus vllus vnquam contra Exemptionem illam Ecclesiasticam quicquam vel in speciem iuris habuit vel obtinuit.

Diplomata vero Urbani VIII. & Caroli IV. quæ sublit. T. proferuntur in libello, ius puniendi, excommunicandi &c. tribuunt Archiepiscopo, sed respectu ipsi subditorum, vti ex ipso textu clarè innotescit.

Hoc loco auctor libelli, argumento cuidam à nobis parte prima cap. 2. §. 3. ex confirmatione Apostolica ducto, occurrere conatur. *Cui iurisdictioni Ecclesiasticæ (Archiepiscopi nimirum) confirmatio Abbatum Apostolica, inquit, nihil omnino derogare aut præiudicare potuit, vel potest: nam iuris est, quod generaliter omnia, quæ per priuilegia Exemptionis expressè non adimuntur, censentur illi referuata;* quòd deinde diuersis autoritatibus probare conatur; & infert Exemptionem Monasterij non extendi vltra dictam Confirmationem.

Verùm præfatas Auctoris obiectiones fuites omnino esse & intentum nullo modo probare ex iis, quæ parte prima citat. diximus manifestum est.

Nam in primis non ex sola illa S. Sedi Confirmatione exemptionem Abbatum & Monasterij probamus, sed alijs pluribus irrefragabilibus argumentis, vt ex Regum & Imperatorum Diplomatis, qui Monasterium semper & à primo sui exordio soli S. Sedi immediatè subiectum fuisse declarant & decernunt, ex Bullis & Priuilegijs Pontificum qui eandem omnimodam exemptionem approbârunt & de nouo decreuerunt; ex possessione immemoriali; ex Bullis innumeris, quibus Pontifices Monasterium S. Sedi immediatè subiectum enuntiant, eiusque Abbatem hoc nomine confirmant; ex iuramento speciali, quod Abbas in benedictione facit Pontifici summo & S. Sedi Apostolicæ, ex eo, quòd non ab Archiepiscopo Treuirensi eiusve Suffraganeo, sed à quocunque maluerit Catholico Antistite gratiam & communionem Apostolicæ Sedi habente munus benedictionis recipiat, vti illi per specialem Bullam Pontificiam conceditur. Denique ex eo, quòd Archiepiscopus nulum omnino actum Iurisdictionis vnquam in Abbatem vel Monasterium exercuerit, sed hoc in plenâ exemptione semper ab omni memoria permanferit.

Secundò asserimus illam Electionis per Apostolicam Sedem confirmationem solidum & irrefragabile esse argumentum, Abbatem & Monasterium esse plenè exemptum, & totaliter, & quoad omnem Iurisdictionem Ecclesiasticam, nulli, nisi S. Sedi Apostolicæ immediatè subesse, vti parte 1. cap. 2. §. vltimo, ostensum est.

Neque contra hoc quicquam facit, neque aptè allegatur, quòd dicit Auctor voti, ea, quæ per Priuilegia Exemptionis expressè non adimuntur censeri referuata ordinarijs.

Nam nullum omnino habemus Priuilegium circa Exemptionem, in quo hæc Confirmatio à S. Sede petenda decernatur, sed antiquissima Priuilegia omnino aliter loquuntur, vti videre est in Gregorij II. Agapiti II. aliorumque Pontificum Bullis & Imperatorum ac Regum Diplomatis parte 1. capit. 2. §. 2. relatis, per quæ declaratur & decernitur omnimoda Monasterij exemptio.

Malè etiam allegatur decisio Rotæ apud Farinacium in recentioribus part. 1. dec. 324. numero quinto, nam de alio prorsus casu ibi erat quæstio, nimirum: an Ecclesiæ Parochiales à Monasterio Sancti Galli, quod exemptum erat, dependentes, & in territorio Episcopi Constantiensis sitæ, æquè ac Monasterium exemptæ essent, vnà cum Oppidis & Vicis, qui illi suberant. Et in isto casu allatum est principium illud, generaliter exemptionem non esse extendendam ad eos subditos, Vicos aut Ecclesiâs, quæ in Priuilegio Exemptionis non comprehenduntur, nam eo modo fieret præiudicium tertio; quod in nostro casu locum non habet, vt patet ex prædictis.

In quo sanè dici non potest, quod Exemptio odiosa sit & restringenda. Neque iura allegata scilicet c. Exemptionem & cap. Si Papa, de priuileg. in 6. id probant, sed omnino pro nobis sunt, & stantibus ijs, quæ diximus, probant Monasterium habere plenam exemptionem, vt ex eorum textu & adiunctâ Glosâ manifestum est.

Quin imò Exemptio in nostro casu fauorabilis esse ostenditur, idque ex fine, ob quem introducta est. Voluerunt enim Pontifices Summi & Imperatores ac Reges, quieti & tranquillitati Monasterium prospicere, eaque ab Episcoporum subiectione liberare, vt tanto liberius contemplationi & orationi vacare Religiosi possent. Extant hac de re præclara Sancti Gregorij Decreta; *Canon. Quam sit. Canon. Luminoso. 18. quæst. 2.* quibus libertas & exemptio ideo Religiosis concessa dicitur, *Vt remotis vexationibus ac cunctis grauaminibus diuinum opus cum summa deuotione animi proficiatur.*

Est & alius finis eiusmodi exemptionis, nimirum fauor Sedis Apostolicæ, cui omnino expedit habere multos Prælatos immediatè sibi subiectos. libet proferre verba Baldi, *Tractat. de Exemptionibus, §. Similia fere, numero sexto. Sexta causa, inquit, Exemptionum, est fauor S. Sedis Apostolicæ, cui multum debetur; fauor enim eius est, multos immediatos subiectos & ligios habere, diuersi generis in casu nostro. Si enim Episcopi persæpe moliuntur contendere de pari cum Roman. Pontifice, & iura S. Sedis Apostolicæ deprimere cum augmento suorum, expedit, vt sedes ipsa alterius generis homines, præsertim Religiosos habeat defensores & manutentores, sicut apparere potuit durante schismate.* Hæc ille, & plura valde apta huic quæstioni sequuntur, ad quæ lectorem remitto, vt etiam ad ea, quæ supra Sect. 4. §. 3. retulimus.

Maneat igitur Abbatem & Religiosos Sancti Maximini plenam habere ab omni Archiepiscopi Iurisdictione Ecclesiasticâ, æque ac temporali Exemptionem, neque vlla ratione fas esse eidem Archiepiscopo illos excommunicare, corrigere, emendare, ac in subiectionem redigere, multò minus Monasterium extinguere, vnire &c. quæ Archiepiscopum facturum Scripator nimis timerè minatur; qui immemor fortunæ inconstantis, non modò Cæsarem ac Regem Catholicum grauitèr passim perstringit: sed hoc loco etiam iura Sanctæ Sedis Apostolicæ, cui tamen videri vult admodum fidelis & addictus, inuadere est ausus. Idque sine vllò vel apparente fundamento.

Nam quòd Numero 111. dicere ausus fuit libelli auctor, *Confirmationem hanc solummodo Archiepiscopos ex respectu erga Sedem Apostolicam ad Cameram eiusdem, vt fructibus gauderet Annatorum, proprijs tamen iuribus reseruatis, pertrahi permisisse,* figmentum est (vt grauiori verbo abstineam) intolerabile,

quod

quod nullo indicio vel minimo vestigio probari potest. Ex quo iterum apparet quàm reuereatur S. Sedem, qui illam ita annatorum & fructuum cupidam effingit, vt polliceatur sibi obtinere posse ab illa ius confirmandi Abbates Sancti Maximini, modò annatæ Papæ soluantur; *S. Sedes*, inquit, *salubriori medio occurret, vt nempe Confirmatio ab Archiepiscopis fiat, & annatæ ab iisdem casu accidente soluantur, ac vel ita melius pax & tranquillitas Ecclesiæ, salusque animarum conseruentur.* O zelum Animarum! En quibus demum laruis & velis cupiditates obteguntur? nimirum animarum zelus est, qui adigit illum, vt collectas, fructus, emolumenta Abbatiae toties in libello & præsertim in voto decantata expetat.

SECTIO DECIMA QUINTA.

Dicta contra Aduocatiam & Protectionem Luxemburgensem refelluntur.

Postquam libelli auctor multa contra libertatem Monasterij in temporalibus, & verbum etiam contra Ecclesiasticam Exemptionem contorsit, nouissimè protectionem & Aduocatiam hæreditariam Regis Hispaniarum Catholici Ducis Luxemburgensis acerbè insectatur; idque ex professo circa finem huius partis à num. 77. vsque ad 93.

Dicit enim *præsentam Luxemburgensium Aduocatiam fuisse ac esse incitium defectionum Abbatum, Prioris & Conuentus Monasterij Sancti Maximini, eos, quoties iniustissimas causas habuerunt, ac ab Archiepiscopis deficere inceperunt, toties sub spe huius Aduocatie classicum cecinisse, atque Archiducem in ac S. Ecclesiam Treutrensem vi militari inuasisse, funditusque deuastasse.* Deinde num. 91. addit. *Electores ac modernum Dominum Archiepiscopum, eosdem præsentos violentos, seseque de facto intrudentes Protectores, iustis armis expulisse, & ita eo ipso facto Protectionem falsam, sententijs ac rebus iudicatis ac armis explosam & in se extinctam esse.* hæc notanter dictis locis referuntur, & passim alibi arrepta occasione similia auctor contra Regem Catholicum Serenissimos Belgarum Principes eorumque ministros proferre non est veritus.

Nam quis nescit Luxemburgenses, Regis Catholici Ministros, quoties opus fuit Abbatem S. Maximini protegere, nihilominus priuato suo vel consilio, vel nomine executos, sed omnia vel Regis Catholici eiusque Consilij priuati, vel Serenissimorum Alberti & Isabellæ Principum expresse mandato fecisse?

Quamuis autem magni illi Principes & Monarchæ, quorum pietate ac iustitia plenus est terrarum orbis, & quorum solum nomen & memoria gloriosissima omnem iniquitatis & violentiæ suspicionem extinguit, nostra defensione non indigent, & istiusmodi catellorum obtrectantium latratus contemnunt, cum experientia doceat, dicta talia falsissima seipsis euerti & corruere:

Quia tamen eiusmodi facta ex parte nobis imputantur, & quæ contra Aduocatiam statui Monasterij nostri adeo salutarem obijciuntur, magnum nobis præiudicium creare possent, si fidem apud quemquam mortalium obti-